

tutioner? Og for det andet: Hvor stor en overtro har de om, at de 15 mennesker, der sidder i dem, besidder alverdens viden på deres områder? Det synes jeg er to centrale punkter.

Det er interessant, at bemærkningerne i lovforslaget stort set ikke er udskiftet. De stod også i det tidligere forslag, og det vil sige, at intentionerne må være nogenlunde de samme. Det, der så er det gode spørgsmål, er: Hvordan får vi dem ført ud i livet? Der er en tendens til, at institutioner, der fortsætter uændret, fortsætter på samme måde, som de altid har været vant til, og så springer nyskabelsen, det såkaldte Forskningsforum, i øjnene.

Jeg forstår, det skal være en slags udvidet formandskab med udvidede beføjelser. Flere ordførere har været inde på, hvordan den institution skulle se ud, og jeg tror, vi skal interessere os lidt for dette Forskningsforum og se, om det ikke kunne udvides og på den måde måske blive det organ, der kunne sikre, at intentionerne faktisk bliver ført ud i livet som tiltænkt, selv om forskningsrådene bevares uændrede.

Med hensyn til et bestemt punkt i forslaget vil jeg rose ministeren, for her er der nemlig en klar forbedring i forhold til det foregående forslag. Nu er ligestillingen lige pludselig kommet ind i billedet. Det giver ganske vist nogle tekniske problemer, som fru Grethe Rostbøll var inde på, nemlig: Hvem er det, der skal repræsentere forskningsrådene i Forskningsforum? Det plejer at være formanden, der træder ind på en sådan plads, men hvordan kan det hænge sammen med ligestillingen? Det er et teknisk problem, vi må se på i udvalget, men selve tanken om, at der også skal være ligestilling på dette område, er rigtig og skal bevares.

Endelig vil jeg godt tage et andet problem op, nemlig hele problemet om de strategiske forskningsprogrammer, som jeg mener bør tages op til nyvurdering. Sagen er, at enhver forsknings-sag skal vurderes – ikke mens den kører, men når den er færdig, og gerne et par år efter, at den er færdig. Hvad er der egentlig skabt? Men i alt for mange – jeg tror de fleste – af de tilfælde, vi har set, har pengekasserne været åbne i ca. 3 år, og så er de blevet lukket igen, og når det er sket, er der ingenting tilbage. Forskerne må så rette deres opmærksomhed mod nye pengekasser, og sådan bliver det ved, og der bliver intet tilbage – medmindre man tænker på, hvad der skal ske, når det hele er færdigt.

Her vil jeg godt minde om det bioteknologiske udviklingsprogram, som er det eneste

udviklingsprogram, hvor man tænkte igennem, hvad der skulle ske, når det var færdigt. Når jeg specielt nævner det, er det ikke uden sammenhæng med, at også ministeren bør være med til at forhandle de ting på plads. Da blev det nemlig besluttet, at når programmet var afsluttet, skulle de bedste miljøer bevares i et eller andet omfang ved en permanent forhøjelse af deres faste bevillinger.

Jeg ved, at man i Forskningsministeriet overvejer at søge at opnå det samme ved at forlange medfinansiering af institutionerne, og jeg tror også, det er en rigtig tanke, selv om den har en skavank, der også er blevet gjort opmærksom på, nemlig at man på den måde udhuler institutionernes grundbevillinger. Min konklusion er, at vi skal gøre det alligevel, selv om det betyder, at langt den største del af forskningsrådernes midler skal gives i form af frie bevillinger. Men de bevillinger skal gives i samarbejde og gerne medfinansiering fra institutionernes side, så vi er sikre på, at det ikke bliver, som jeg beskrev før, altså at der er nogle pengekasser, der bliver åbnet og lukket igen uden nogen varig effekt.

(Kort bemærkning).

Grethe Rostbøll (KF):

Jeg vil gerne spørge SF og hr. Kjeld Rahbæk Møller lidt mere konkret om det sidste: Hvordan forestiller SF sig, at vi med det foreliggende lovforslag kan styrke samarbejdet mellem de frie forskningsmidler i forskningsrådene og universiteterne, så vi kunne få et fælles spring fremad?

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Problemet er ikke de helt frie midler, for de helt frie midler kører i en åben konkurrence mellem folk fra institutionerne og folk uden for institutionerne – altså folk, der endnu ikke er etablerede forskere, for dem er der jo også nogle af.

Efter min mening skal langt de fleste midler fordeles frit af rådene, men det, jeg taler om, er de få midler, der gives som led i en større strategi. Jeg mener, de skal gives i samarbejde med institutionerne, så vi kan være sikre på, at når vi stopper projektet, bliver det skabte miljø bevaret – selvfølgelig ikke fuldtud, men i et eller andet omfang, så vi får noget varigt for de penge.

Henrik Svane (RV):

Det er vist ikke nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre er meget tilfreds med afslutningen på det lange forhandlingsforløb vedrørende forskningsrådsstrukturen.